האפנה העילית האמיתית!

הצרה עם התצוגות האלה, שהן פוקחות את עינינו יותר מדי, הן מעוררות את תאבוננו הרדום. הרבה יותר מדי.

איכשהו תמיד נדמה לנו שאנחנו לבושים בסדר גמור. החצאיות די קצרות, התפרים לא כל כך עקומים, והבד הוא הצעקה האחרונה של פאריס. עובדה: הזבנית הבטיחה לנו את זה באופן אישי. חוץ מזה, כולנו קוראים ז׳ורנלים ותיכף רואים שזה דיי דומה. בערך.

ואז, פתאום מגיעה תצוגה מפאריס, כמו זו שהגיעה השבוע. ולייתר בטחון עוד מקדימים לה כמה תוצרים מקומיים מלאים בפסים וכיתצים והמצאות משונות לרוב, ואז — בא הדבר האמיתי.

איזה תענוג נדיר! קוים חלקים ללא דופי. פשטות עד כמה שאפשר כשההמצאות מתבטאות במיקום של התפרים, לכל היותר. נפילה רכה, טבעית, והעיקר, השלמות הזאת בין הבד, והדגם, והגוף הלובש אותם.

הציגו בוטיקים של אפנה־עילית. בין הדברים יוצאי הדופן:

ז׳אן פאטו, שהדהים יותר מכולם ברעיונותיו (כמו השמלה הצהובה, החלומית, המעוטרת בנוצות יען, בתמונה מימין) ובשמלות שחורות קטנות, עמוקות מחשוף, שלהם ז׳אקטים קטנטנים. ולכל דגמיו היה חזה צר כמה שרק אפשר, (תמונה משמאל).

קאסטילו, שעבד שנים רבות עם לנוין, זוכר את מוצאו הספרדי ומזכיר אותו בשמלות תחרים שחורות. הדגם המדהים שלו: מעיל גבארדין שחור עם משבצות חשבון לבנות ענקיות, ומתחתיו שמלה התפורה מציהו ההפוך של הגברדין — לבן עם משבצות־חשבון שחורות, ענקיות.

מדלן להרוש שילחה למסלול מעילים חלקים ומקסימים, בצבעים שכמוהם לא ראינו בחיים, כמו שמי פאריס — תכלת אפרפר הכי ענוג בעולם. שמלת־חלום שלה הייתה ממוסלין חום שקוף ומרפרף הנפרש בכוצים מצוארון מינק באותו צבע. איזה יופי!

טוב, אז פיליפונה הדהים בעיקר בחליפות הקטנות שלו, שכולן כמעט עשויות מגברדין, ושמלות רופפות ומקסימות.

אז מה? לקנות לא נוכל את זה. קרוב ל־1000 לירות הדגם. אבל ללמוד מזה, לפחות, נוכל שלושה דברים:

ראשית, שהאפנה העילית האמיתית, בניגוד לתעשית הסמרטוטים, מצטיינת בדגמים קלאסיים לחלוטין. כאלה שהיו יפים לפני 5 שנים, ויהיו בעוד 10 שנים.

שנית: הדגמים השנה קטנים, רופפים וחלקים ככל האפשר. הבד הכי נפוץ — גברדין, אם לא איכפת לך!

שלישית: מי שחושב שבארץ כאן יש אפנה־עילית — יכול לשכוח מזה. מי שלא מאמין — שיילך לתצוגה, ויחכח.

תנועה ללא תאונה

מי שעדיין לא התייאש מחופי־הארץ, הבחין בעובדה שהקיץ חלף עבר לו, עננים נראו בשמים, הילדים חזרו לבתי־הספר. העונה מתחלפת / הימים עוברים / אך הפרחחים לעולם נשארים. ונטפלים. ומציקים.

אם הם מתעלמים מההנחיות שלך, את תמיד יכולה להכין לך שמלת־חוף עם תמרורי־תנועה. זה יסביר הכל, ללא מילים.

מכינים אותה משתי מגבות אתא מתאימות. כל מגבת חמש ורבע לירות, כך שכל השמלה עולה עשר וחצי לירות. זול מאוד ושימושי עוד יותר. למשל:

על הירך, מימין, מסומן בבירור חניה אסורה. שידעו. על ירך ימין, ישנה אזהרה זהירות, סיבוב מסוכן. מותן שמאל מציינת בבירור — בקרוב הצטלבות. על החזה מסומן, להמשיך בכוון החץ. ומותן ימין מזהירה: אין כניסה. בחזה מימין יש להמשיך להסתובב בכיוון החץ, אך משמאל — אסור לעקוף!

אם אחרי זה הם לא ידעו איך לנהוג בך, קראי מיד לשוטר־תנועה הנמצא בסביבה, כדי שירשום להם ראפורט.

איך להיות איש העולם

כדי להיות איש/אשת העולם הגדול צריך להבין קודם כל במשקאות. אבל לא מלמדים את זה בבית־הספר, ובארץ, אפילו במסעדות טובות, יש בסך הכל שתי הבחנות: משקה תוצרת־הארץ, ותוצרת־חוץ.

הגיע הזמן למלא באופן־דחוף את החור הזה בהשכלה. לשם התחלה: קוניאקים.

● **קוניאק תוצרת הארץ.** להתחיל מתחתית הסולם: הקוניאק הכי פשוט הוא **מדיצינאל**, ובאמת הוא בדיוק טוב בשביל להחזיק בארון התרופות. 5.20 ל״י.

המקומיים היותר טובים: **84**, (**של שטוק**), 10.55 ל״י, ו־**777** (**ראשון־לציון**), הזול ממנו בעשר אגורות, והרבה יותר טוב. היקר מכולם הוא **הנשיא**, (**כרמל מזרחי**), אך הוא אינו הסוב בכולם, משום שהוא מאוחסן בחביות מעץ בוק, לעומת הקוניאק הישראלי המעולה ביותר — **מקוה ישראל**, המאוחסן בחביות הנכונות — מעץ אלון, היחידות המעניקות את הניחוח הנכון.

באשר לתוצרת־חוץ: ראשית, לידיעת־עילא־יודע: בקוניאק יש שלוש דרגות עיקריות; המסומנות על פי רוב על צוואר־הבקבוק: שלשה כוכבים, אחריה .V.S.O.P, ואחריה דרגת „נפוליאון״, עבור קוניאק המאוחסן לפחות 40 שנה.

● **דרגת שלשה כוכבים:** הטוב ביותר, **רמי מארטן**, 34 ל״י.

● **דרגת „נפוליאון״:** ברוז׳רול שמחירו 55 ל״י הוא הפחות מכולם, אחריו **מארטל סרט־כחול**, **וקורבואזייה־נפוליאון**, בבקבוק מקסים, שחור, אטום ומחוספס. מחיר כל אחד מהם — 85 ל״י. ההבדל הוא לא בדרגה, אלא בגוון הטעם.

פשוט ביותר, מתוצרת **ביסקויט**, אחריו שלושה כוכבים של **הנסי**, אחריו **מארטל**, והטוב ביותר, **קורבואזייה**.

● **דרגת V.S.O.P: ביסקויט**, 32 ל״י, אחריו **קורבואזייה**, באותו מחיר, והטוב ביותר, **מתוצרת ביסקויט**, אחריו שלושה כוכבים של **הנסי**, אחריו **מארטל**, והטוב ביותר, **קורבואזייה**.

● **דרגת „נפוליאון״:** ברוז׳רול שמחירו 55 ל״י הוא הפחות מכולם, אחריו **מארטל סרט־כחול**, **וקורבואזייה־נפוליאון**, בבקבוק מקסים, שחור, אטום ומחוספס. מחיר כל אחד מהם — 85 ל״י. ההבדל הוא לא בדרגה, אלא בגוון הטעם.

בחזרה אל הג׳ונגל

רודי גרנייך עשה זאת שוב. אחרי שהפשיט אותך בקייץ עד למונוקיני, והעניק לך את הטריקיני, הוא החליט, לכבוד החורף, להלביש אותך היטב.

ולא סתם להלביש. השנה תהיי נמר, בר־דלס, ג׳ירפה, או כל דבר טלוא מנומר או חברבר שתבחרי. העיקר שתראי פראית.

לעונת־המעבר הוא הכין לך שמלות־ג׳ונגל, עם נעליים תואמות (תמונה מימין), **לחורף־בעיצומו הוא הוסיף להן גרביים, כפפות וכובעים** (תמונה משמאל), **וזה כבר באמת מבהיל. עכשיו חסר לך רק דבר אחד, ואותו הוסיפו הצרפתים, במודעות שפירסמו השבוע** (תמונה למעלה).

הם הוסיפו, כמובן, את הזנב.